

מ"ת 26993/01/22 - מדינת ישראל נגד משה איראם, אלחנן אורן - לא בעניינו

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 26993-01-22 מדינת ישראל נ' איראם (עציר) ואח'

בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקשת
ע"י עוה"ד ארז פדן
נגד
המשיבים

1. משה איראם (עציר)
ע"י עוה"ד אביחי חג'בי
2. אלחנן אורן - לא בעניינו

החלטה בעניינו של משיב 1 כתב האישום והבקשה

1. לפניי בקשה למעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים המשפטיים.

2. בבסיס הבקשה כתב אישום שהוגש ביום 12.1.22 נגד המשיבים 1-2 (להלן ביחד: "המשיבים"). כתב האישום אוחד בשישה אירועים שונים ונפרדים ומייחס למשיב 1 את המעשים והעבירות שיפורטו להלן:

3. על פי המתואר בחלק הכללי של כתב האישום, במהלך החודשים אוגוסט עד לדצמבר 2021 (להלן: "התקופה הרלוונטית"), פעל המשיב 1 נגד אישי ציבור בכירים בחברה החרדית מתוך מניע אידיאולוגי - דתי, לבצע עבירות שונות, הן בעצמו והן באמצעות הפעלת אנשים מטעמו. במסגרת אותן עבירות, כך נטען בכתב האישום, פעל לכאורה המשיב 1 או מי מטעמו לתקוף, לבזות, לאיים, לסחוט בכוח ובאיומים ולהרתיע את אותם אנשי ציבור מלפעול ולקדם בציבור את עמדותיהם ואת פסיקותיהם ההלכתיות (להלן: "פעולות הפגיעה"). עוד נטען בכתב האישום, כי המשיב 2 ביצע בשליחותו של המשיב 1 מספר פעולות פגיעה ברבנים וזאת עבור בצע כסף בסכומים שנעו בין 100 ₪ ל - 2,000 ₪ בעבור פעולה. עוד נטען בכתב האישום כי המשיב 1 קבע והנחה, לכאורה, את המשיב 2 בדבר יעדי הפגיעה, סיפק למשיב 2 הנחיות ואמצעים לביצוען ואת המסרים המאיימים שעליו להעביר במסגרת אותן פעולות. עוד נטען, כי בהמשך ביקש המשיב 1 מהמשיב 2 שיסייע לו באיתור אדם שיהיה מוכן לבצע עבורו רצח תמורת תשלום. לצורך קידום הפעולה, מסר המשיב 1 למשיב 2 פרטים שונים לצורך ביורור יכולתו של המשיב 2 להוציא אל הפועל ביצוע רצח של גרושתו, כמפורט באירוע מספר 6 בכתב האישום, וכל זאת בלא להיחשף.

א. על פי הנטען **באירוע הראשון**, ביום 01.09.21, נפגשו המשיבים בביתו של המשיב 1 (להלן: "**בית איראם**"). שם, שלח המשיב 1 את המשיב 2 לגזור את זקנו של הרב ליטמנוביץ', יליד 1949 (להלן: "**הרב ליטמנוביץ'**") וכן להעביר לו מסר מילולי מאיים שנועד להניע את הרב ליטמנוביץ' לבטל את ההיתר הלכתי שנתן להתקנת מכשיר "מקווה ריין" במקוואות שבאחריותו. עוד נטען, כי בהתאם להנחיותיו של המשיב 1, ביום 01.09.21 הגיע המשיב 2 אל משרד של הרב ליטמנוביץ' כשהוא מצויד במספרים ובגז מדמיע, אחז בזקנו של הרב ליטמנוביץ' וגזר באמצעות המספרים את מחצית מאורך זקנו. עוד נטען באירוע הראשון, כי לאחר מכן יצא המשיב 2 מחוץ למשרדו של הרב, אך כאשר נזכר כי עליו להעביר את המסר המילולי שהנחה אותו המשיב 1, שב על עקבותיו וצעק לעבר הרב "**זה מה שקורה למי שמתעסק עם המקוואות**" ונמלט מהמקום. עוד נטען באירוע הראשון, כי בהמשך אותו יום, פגש המשיב 1 את המשיב 2 ומסר לו קווצת שערות שגזר מזקנו של הרב ליטמנוביץ'. בתמורה שילם המשיב 1 למשיב 2, בעד ביצוע הפעולה, סך של 2,000 ₪ במזומן.

בגין מעשים אלו, מיוחסות למשיב 1 **עבירה של סחיטה בכו** לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") ועבירה של תקיפת זקן לפי סעיף 368(א) לחוק.

לשם שלמות התמונה, יצוין כי במהלך טיעוני המבקשת, חזרה בה המבקשת מטענתה ביחס לעבירה של תקיפת זקן, כך שהעבירה המיוחסת באירוע זה היא עבירה של תקיפה.

ב. על פי הנטען **באירוע השני**, בתמצית, במועד סמוך לפני יום 10.09.21, נפגשו המשיבים בבית איראם. שם, שלח המשיב 1 את המשיב 2 לרסס בגז פלפל את ציפורה קנופף, אשתו של אלעזר קנופף, מנהל העיתון "המודיע" וכן להעביר מסר מילולי מאיים - "**זה מה שקורה למי שמתעסק עם עם ישראל**". זאת, בשל תמיכת העיתון במתן חיסונים נגד נגיף הקורונה. לצורך ביצוע הפעולה, מסר המשיב 1 למשיב 2 את כתובת הדירה וציין בפני המשיב 2 כי יש מצלמה במקום. בהמשך לכך, נטען בכתב האישום כי באותן הנסיבות ובהתאם להנחיותיו של המשיב 1, ביום 10.09.21 הגיע המשיב 2 אל דירתם של ציפורה ואלעזר קנופף כשהוא מצויד בגז מדמיע, וכשהוא מכסה את פניו על מנת שלא יזוהה. המשיב 2 דפק על דלת הדירה, ביקש לשוחח עם ציפורה קנופף. עוד טען באירוע השני, כי משנגשה ציפורה לדלת, כאשר בסמוך אליה עומדת נכדתה, אמר לה המשיב 2 "**אמרו לי להגיד לך ש...**" והתיז גז מדמיע לפניה ונמלט מהמקום. כתוצאה מריסוס הגז, נגרמו לציפורה קנופף ולנכדתה צריבה בעיניים. בסמוך לאחר לביצוען של הפעולות, שילם המשיב 1 למשיב 2 בעד ביצוע הפעולה, סך של 200 ₪ במזומן.

בגין מעשים אלו מיוחסת למשיב 1 עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

ג. לפי הנטען **באירוע השלישי**, במועד סמוך לפני יום 13.09.21, נפגשו המשיבים בבית איראם, שם שלח לכאורה המשיב 1 את המשיב 2 לגזור את זקנו של ח"כ פרוש. תמורת פעולה זו, הבטיח המשיב 1 למשיב 2 תשלום כסף, ושילם לו מקדמה של 1,000 ₪. עוד נטען באירוע השלישי, כי ביום 13.09.21 יצא ח"כ פרוש מביתו לכיוון בית הכנסת. באותן הנסיבות ובהתאם להנחיותיו של המשיב 1, כך נטען,

הגיע המשיב 2 למקום וארב לח"כ פרוש, כאשר הוא מצויד במספריים, וכשהוא מכסה את פניו על מנת שלא יזוהה. משהחל ח"כ פרוש ללכת לכיוון בית הכנסת, הלך המשיב 2 לפניו, הסתובב אל ח"כ פרוש, שאל אותו "**האם אתה חבר הכנסת פרוש?**", התקרב אליו, אחז בזקנו וחתך במספריים קצוות שערות מזקנו. בתגובה, צעק ח"כ פרוש, הדף את המשיב 2 מעל פניו, והמשיב 2 נמלט מהמקום. עוד נטען באירוע השלישי, כי בסמוך לאחר ביצוע התקיפה שילם המשיב 1 למשיב 2 בעד ביצוע הפעולה, 1,000 ₪ נוספים, כך שסך הכל קיבל המשיב 2 בתמורה מהמשיב 1 סך של 2,000 ₪ במזומן.

בגין המעשה המתוארמיוחסת למשיב 1 עבירה של תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382א(ב)(1)+(2) לחוק.

ד. לפי הנטען **באירוע הרביעי**, במועד סמוך לפני יום 26.11.21, נפגשו המשיבים בבית איראם, שם שלח המשיב 1 את המשיב 2 להשחית את קברו של הרב שטיינמן באמצעות ריסוס צבע שחור על המצבה והדבקת פשקוויל. לצורך ביצוע הפעולה, סיפק המשיב 1 למשיב 2 את המידע הנדרש, לרבות מיקום הקבר, צייד את המשיב 2 בקובץ "פשקוויל" שאותה הורה למשיב 2 להדפיס ולהדביק על גבי קברו של הרב שטיינמן ומסר לו מצלמה כדי שיתעד את הקבר לפני ולאחר מעשה ההשחתה. המשיב 1 עשה כן מתוך התנגדותו האידיאולוגית לפסיקותיו של הרב שטיינמן. לצורך קידום הפעולה, נתן המשיב 1 למשיב 2, 400 ₪ לצורך ביצוע ההדפסה ורכישת סוללה מתאימה למצלמה, וכן צייד את המשיב 2 בשבע מעטפות הממוענות לשבעה רבנים שונים בבני ברק, בהם מסר מאיים, לצורך חלוקתם על ידי המשיב 2 בביתם של הממוענים. תמורת אותן הפעולות, הבטיח המשיב 1 למשיב 2 תשלום כסף. עוד נטען באירוע הרביעי, כי באותן הנסיבות ובהתאם להנחיותיו של המשיב 1, בשעה 2 לפנות בוקר או בסמוך לכך ביום 26.11.21 הגיע המשיב 2 אל בית הקברות פוניביז' על מנת להוציא אל הפועל את ביצוע השחתת הקבר של הרב שטיינמן. עוד נטען באירוע הרביעי, כי תחילה התקשה המשיב 2 למצוא את הקבר ובסמוך לשעה 4:18 לפנות בוקר התקשר אל המשיב 1 אשר כיוון אותו טלפונית בעצמו ובאמצעות אדם נוסף שהעלה על קו הטלפון, כיצד למצוא את הקבר. עוד נטען באירוע הרביעי, כי משמצא המשיב 2 את הקבר, ריסס על כיתוב המצבה בספריי שחור, וכן הדביק את הפשקוויל, שכלל ביטויי בוז ושנאה חריפים כנגד הרב שטיינמן, על הקבר באמצעות דבק. עוד נטען באירוע הרביעי, כי בהתאם לבקשתו של המשיב 1, צילם המשיב 2 את הקבר לאחר פעולות ההשחתה והעביר למשיב 1 את התמונות. בסמוך לביצוע פעולות ההשחתה, שילם המשיב 1 למשיב 2 בעד ביצוע הפעולה, סך של 500 ₪ במזומן.

בגין המעשים המתוארים לעילמיוחסות למשיב 1 עבירות של **השחתת פני קרקע** לפי סעיף 196 לחוק ו**נוהג במת שלא בכבוד** לפי סעיף 172 אמצע לחוק.

ה. לפי הנטען **באירוע החמישי**, במהלך חודש אלול תש"פ (21.08.20 עד 19.09.20) תקף המשיב 1 באמצעות אחר שזהותו אינה ידועה, בעת שהרב סילמן יצא מביתו לכיוון בית הכנסת, בכך שאחז בדש חליפתו, שלף מספריים וניסה לגזור את זקנו. עוד נטען באירוע החמישי, כי ביום 09.12.21 המשיב 1 בעצמו או באמצעות אחר שזהותו אינה ידועה, הדביק לדלת דירתו של הרב סילמן מכתב ובו מסר מאיים בקשר לחיסונים: "**ליודא סילמן רצחתם את אחותי בחיסונים! עכשו אתם באים לרצוח את**

הילדים. סופר קרב. גואל הדם, וכן תלה על ידית הדלת שקית ובה חוברת כתובה כנגד חיסוני קורונה. עוד נטען באירוע החמישי, כי בלילה שבין 21 ל- 22 לדצמבר 2021, המשיב בעצמו או באמצעות אחר שזהותו אינה ידועה, הניח מכתב איומים נוסף בתיבת הדואר של הרב סילמן בנוסח זהה לאמור לעיל, במטרה להניאו שלא להשתתף בכנס רבנים בנושא חיסוני הקורונה, נושא בו תמך הרב. אל מכתב האיומים צורף גם פשקוויל בנוסח זהה לזה שניסח המשיב 1 והודבק על קברו של הרב שטיינמן. המשיב 1 ביצע לכאורה את שלוש הפעולות שתוארו כנגד הרב סילמן מתוך התנגדותו האידיאולוגית לתמיכה בחיסוני קורונה ובמטרה להטיל אימה על הרב סילמן ולגרור לו להימנע מלבטא עמדותיו ההלכתיות בנושא מתן החיסונים ולחשוש לביטחונם.

נוכח המעשים שתוארו לעיל, למשיב 1 יוחסו עבירות של **תקיפה סתם** לפי סעיף 397 לחוק; **ניסיון תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 368(א) בצירוף 25 לחוק; **סחיטה באיומים** לפי סעיף 428 רישא לחוק.

1. לפי הנטען באירוע השישי, על רקע הקשר שנרקם בין המשיבים, עובר ליום 01.12.21 או בסמוך לכך, נפגשו המשיבים בבית איראם. שם, ביקש המשיב 1 להיעזר במשיב 2 על מנת שסייע לו להוציא אל הפועל רצח ובתוך כך שיסיע לו באיתור אדם שיהיה מוכן לבצע את הרצח בהתאם להוראותיו של המשיב 1 תמורת תשלום. עוד נטען באירוע השישי, כי בעקבות פניה זו, המשיב 2 נרתע מלהמשיך לעבוד עבור המשיב 1, ומקידום הקשר לרצח. לצורך סיוע בניתוק הקשר האמור, פנה המשיב 2 למדריכו בישיבה, מר משה פלדמן, ששוחח עם המשיב 1, הציג עצמו כאביו של המשיב 2 וביקש מהמשיב 1 שלא יפנה יותר אל המשיב 2. עוד נטען באירוע השישי, כי בהמשך לכך החליט המשיב 2 להקליט את המשיב 1 בשיחה ביניהם על קידום הקשר לרצח לכאורה על מנת להעביר את ההקלטה למשטרה. לצורך כך, הצטייד המשיב 2 במכשיר הקלטה ונפגש עם המשיב 1 בביתו ביום 15.12.21 או בסמוך לכך. במסגרת המפגש, ניסה המשיב 2 לדובב את המשיב 1 לשוחח עמו על הקשר הפלילי שביקש המשיב 1 לרקום לביצוע רצח תמורת תשלום, והציע המשיב 2 למשיב 1 בכזב כי הוא נכון לבצע את הרצח בעבור סכום של 40,000 ₪. עוד נטען באירוע השישי, כי באותן הנסיבות, סיפק המשיב 1 למשיב 2 הנחיות כיצד על הרצח להתבצע ופרטים שונים לגבי הקורבן המיועד, לרבות גילה ומקום מגוריה, אך בלא לגלות למשיב 2 כי המדובר בגרושתו של המשיב 1. עוד באותן הנסיבות, ביקש המשיב 1 לעמוד על יכולתו של המשיב 2 להוציא אל הפועל את הרצח בלא להיחשף וכן לעמוד בחקירה במשטרה מבלי להודות. עוד נטען באירוע השישי, כי בהמשך לכך, מסר המשיב 1 למשיב 2 כי עליו לבדוק פרטים נוספים בטרם יסכמו סופית על ביצוע פעולת הרצח תמורת התשלום.

בגין האירוע המתוארמיוחסת למשיב 1 עבירה של **ניסיון לקשירת קשר לרצח בנסיבות מחמירות** לפי סעיף 499(א) בצירוף סעיף 25 לחוק בהתייחס לסעיף 301א(1).

4. לשם שלמות התמונה, אציין כי בעניינו של משיב 2 נקבע כי קיימות ראיות לכאורה, בהתאם להסכמתו. עוד יצוין, כי משיב 2 שוחרר זה מכבר, עוד בהליך מעצר הימים, ובדין שהתקיים בפניו ביום 20.01.22 הופנה לקבלת תסקיר מעצר.

טיעוני הצדדים

5. המבקשת סבורה שקיימת תשתית ראייתית המבוססת על ראיות ישירות ונסיבתיות, הקושרת את המשיב 1 למעשים המיוחסים לו באירועים השונים שתוארו בכתב האישום. ב"כ המבקשת הפנה לראיות הקושרות, לטעמו, את המשיב 1 לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולחזוקים הראייתיים הנדרשים. יאמר כי המבקשת נשענת בעיקר על הודעותיו המפלילות של המשיב 2 ועל הקלטת השיחה שערך המשיב 2 עם המשיב 1. בייחס להקלטה נטען כי בראיה זו אצורים ראיות ואמירות מחזקות אף לאירועים שמעבר לאירוע המתואר באירוע מספר 6. כן מפנה המבקשת לחזוקים הנובעים מפרטי הודעות המתלוננים אשר תומכים בגרסה שמסר המשיב 2 ומחזקים אותה. כן תומכת המבקשת את טענותיה בראיות חיצוניות בדמות איכון טלפון ופלטי שיחות. בנסיבות האמורות, סבורה המבקשת שקיימת תשתית ראייתית לעבירות המיוחסות למשיב 1.

6. בדיון שהתקיים בפניי ביום 01.02.22 טען ב"כ המשיב 1 כי איננו חולק על כך שהאירועים מספר 1-4 המתוארים בכתב האישום התרחשו. טענתו היא שאין ראיות לכאורה למעורבותו של המשיב 1 באירועים אלה. לטענתו, כתב האישום מבוסס על הודעות מפלילות שמסר המשיב 2 בחקירותיו במשטרה. לטעמו, כבר בשלב זה יש להתייחס בזהירות רבה לגרסאותיו של המשיב 2. טענה נוספת שהעלה ב"כ המשיב 1 בייחס לאירועים 1-4 היא במישור המשפטי. לפי טענתו, אף אם בית המשפט יקבל את גרסת המשיב 2, אין לייחס למשיב 1 את העבירות המיוחסות לו כמבצע בצוותא, באשר המשיב 1 לא לקח כל חלק אקטיבי באירועים 1-4 המתוארים בכתב האישום. באשר לאירוע מס' 5 - סחיטה באיומים של הרב סילמן - נטען כי לא קיימות ראיות לכאורה בייחס להתרחשות האירוע ולמעורבותו של המשיב 1. אשר לראיות למעשים המתוארים באירוע 6, ב"כ המשיב 1, איננו חולק על קיומה של הקלטה המבססת את המתואר באירוע זה, אלא שלטענתו המשיב 2 פעל כסוכן מדיח כלפי מרשו. מעבר לכך, טוען ב"כ המשיב 1, כי אין בראיה זו כדי לבסס ראיות לכאורה למעשה עבירה של ניסיון לקשירת קשר ולכל היותר מדובר במעשה המגיע כדי הכנה של דבר עבירה שאין בו ממש.

דין והכרעה

7. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות, הגעתי לכלל מסקנה שקיימות ראיות לכאורה לכלל האירועים המתוארים בכתב האישום, כפי שיפורט עוד להלן.

הראיות לכאורה לאירועים מס' 1-4

8. כפי שצוין לעיל, אין מחלוקת עובדתית באשר לאירועים מס' 1-4 המתוארים בכתב האישום. על כן, השאלות הטעונות בירור הן: האם קיימות ראיות לזיקתו של המשיב לעבירות המיוחסות לו באירועים האמורים והאם יש להתייחס למשיב 1 כמבצע בצוותא.

לנוכח גירסת המשיב 2 לא יכול להיות חולק גם באשר לזהות המבצע בפועל. טענתו של ב"כ המשיב 1 מתמקדת בטיב ובמידת הקשר של המשיב 1 לאירוע שתואר בכתב האישום.

להלן אעמוד בתמצית על הראיות שמבססות את מעורבות המשיב 1 לאירועים מס' 1-4 בכתב האישום.

א. האירוע הראשון - סחיטה בכוח של הרב ליטמנוביץ

(1) הראיה המרכזית בהקשר זה היא גרסתו המפלילה של משיב 2. משיב 2 מודה בהודעתו כי ביצע לכאורה את המעשים המיוחסים לו באירוע וקושר את המשיב 1 לאירוע כמי ששלח אותו לבצע את אותן פעולות ושילם לו כסף בתמורה לביצוען. בהקשר זה, אפנה להודעותיו של המשיב 2 מיום 19.12.21 ומיום 26.12.21 בהן מפרט המשיב 2 את הנחיותיו ותכנונו של המשיב 1 טרם יציאת המשיב 2 לביצוע פעולת הפגיעה ברב ליטמנוביץ' וכן את אופן ביצוע התקיפה ברב (אפנה לחקירה מיום 19.12.21 בשעה 11:31 לעמ' 6 משורה 139 ועד עמ' 8 שורה 174; אפנה שם, לעמ' 11 שורות 270-278; וכן להודעה מיום 26.12.21 עמ' 11 משורה 270-278).

(2) יוטעם כי גרסתו המפלילה של המשיב 2, נתמכת גם בגירסאות יתר העדים לאירוע, לרבות המתלון ובני משפחתו (הודעת הרב ליטמנוביץ מיום 23.9.21 שורות 14-23; הודעת משה ליטמנוביץ מיום 23.9.21 שורה 4 ואילך) אשר מוסרים תיאור אירוע העולה בקנה אחד לכאורה עם גרסתו המפלילה של המשיב 2. בהקשר זה, אפנה במיוחד להודעותיו של שמחה זונטג (להלן: "שמחה") בדבר מעורבותו באירוע התקיפה של הרב ליטמנוביץ' תמורת תשלום שהציע לו המשיב 2. בהקשר זה, אפנה בעיקר לחקירה מיום 03.10.21 בה מסר שמחה את פרטי אירוע התקיפה לרבות, לבושו של המשיב 2 והתשלום שקיבל המשיב 2 בתמורה לביצוע התקיפה (אפנה לעמ' 4 שורות 66-87; עמ' 5 שורות 100-111) וכן לחקירה מיום 30.12.21 בה מסר שמחה כי המשיב 2 הציע לו 50 ₪ בתמורה להמתנתו מחוץ לבנין "בית ההוראה" (עמ' 3 שורות 13-29).

על כן, ושוב בזירות המתבקשת לצורך השלב הדינוני הנוכחי, לא ניתן לומר כי גרסתו המפלילה של המשיב 2 היא מופרכת או שקרית.

(3) גרסתו המפלילה של משיב 2 נתמכת בראיה חיצונית - הקלטת השיחה של המשיב 2 עם המשיב 1 הקושרת את האחרון למעורבות באירוע התקיפה והסחיטה של הרב ליטמנוביץ'. ההקלטה מתעדת, אגב שיחה שזם המשיב 2 עם המשיב 1 אודות אירוע 6, אמירות של המשיב 1 בייחס למעורבותו באירוע מספר 1. בהקלטה ניתן לשמוע כי המשיבים משוחחים על החוסן שהמשיב 2 צריך לגלות ולהפגין במידה והוא יהיה מעורב בפלילים. לצורך המחשת החוסן האמור, המשיב 1 מתאר כיצד רשויות החוק חיפשו אותו ב"סוכות". במענה לכך, ענה המשיב 2 "אהה אז, בליטמנוביץ'..." בתגובה, המשיב 1 ענה לו "כן כן" וכי צריך לקחת את זה "רגוע, נעצרים כמה ימים, מכחישים בחקירות..." (אפנה למסמך תמלול ההקלטה, עמ' 6-7). מבלי לטעת מסמרות, יאמר כי המשיב 1 לא היה שולף מהשרוול אירוע שאין לו כל זיקה אליו.

ב. האירוע השני - תקיפת ציפורה קנופץ

4) גם כאן מעורבותו של המשיב 1 נלמדת לכאורה מגירסתו המשיב 2. המשיב 2 מודה בהודעתו כי ביצע את המעשה בשליחותו של המשיב 2 תמורת סכום כסף. בהקשר זה, אפנה לחקירה מיום 26.12.21 בה פירט המשיב 2 כיצד השפריך על ציפורה קנופף את גז הפלפל ומסר לה את האיום שהנחה אותו המשיב 1 למסור (אפנה לשורות 214-224, 232-242) וכן לחקירה מיום 02.01.21 בה שב ופירט המשיב 2 כי הסיבה שבגללה הוא נשלח לבצע את פעולת הפגיעה באשתו של אלעזר קנופף היא "בגלל שהוא מקלקל את הציבור החרדי עם העיתון" (אפנה לעמ' 7 שורות 130-136, 145-150).

5) הודעות אלעזר וציפורה קנופף בדבר תקיפתה באמצעות גז מדמיע על ידי המשיב 2 באופן דומה לתיאור שמסר המשיב 2.

ג. האירוע השלישי - תקיפת ח"כ מאיר פרוש

6) משיב 2 מודה בהודעותיו כי ביצע את מעשה התקיפה בשליחותו של המשיב 1 ובתמורה לסכום כסף. בהקשר זה, אפנה לחקירה מיום 19.12.21 בה מתאר המשיב את התקיפה ואת התמורה שקיבל בגינה מהמשיב (אפנה לעמ' 3 שורות 16-36, 42-44, 52-58). עוד מסר המשיב 2 בחקירה כי הוא נשלח על ידי המשיב 1 לבצע את התקיפה בגלל שח"כ פרוש מכניס לציבור החרדי גזירת גיוס (אפנה לעמ' 3 שורה 42).

7) גם כאן, ראוי לציין כי יש בהודעת ח"כ פרוש והעדים שנכחו בזירה (ואפנה להודעות ישראל יעקב שנור, מרדכי וימר, שניאור זמן רוזן, יצחק שטרן ויוסי גריף) המתארים באופן דומה את התרחשות האירוע כדי להצביע לכאורה על כך שגירסת המשיב 2 איננה גרסה מופרכת, אלא ההפך. אם כך פני הדברים, על פניו אין כל סיבה הגיונית שלא להאמין לגירסת המשיב 2 גם ביחס לעובדה שהוא נשלח על ידי המשיב 1. זאת, כפי שיפורט עוד להלן, על אף שבשלב זה בית המשפט איננו נכנס לשאלות של מהימנות גירסאות ומשקלן של הודעות.

8) הקלטת השיחה נושא אירוע מספר 6 בה המשיב 1 קושר עצמו לכאורה לאירוע תקיפתו של ח"כ פרוש. מראה זו - ההקלטה - עולה כי המשיב 1 נשמע אומר "... פרוש עד היום מפחד ברוך השם והשתתק..." (אפנה למסמך התמלול בעמ' 5).

ד. האירוע הרביעי - השחתת קברו של הרב שטיינמן בבני ברק

9) גם באירוע זה הראיה המרכזית המובילה אל המשיב 1 היא גירסתו של משיב 2. המשיב 2 מודה בהודעותיו כי ביצע את השחתת הקבר של הרב שטיינמן בשליחותו של המשיב 1 בתמורה לסכום כסף. בהקשר זה, בעיקר אפנה לחקירה מיום 29.12.21 בה מתאר המשיב 2 כיצד הדריך אותו המשיב 1 למצוא את הקבר ולאחר שמצא, תיאר המשיב 2 כיצד ריסס בספריי שחור על כיתוב הקבר וכן הדביק

על החלק העליון פשקוויל בנוסח שאותו המשיב 1 שלח לבית הדפוס. המשיב 2 בהודעותיו מסר כי לצורך השחתת הקבר שהה בבית הקברות בין השעות 02:30-04:30. המשיב 2 מסר כי לצורך איתור הקבר שוחח עם המשיב 1 בשעת לילה לא שיגריתית באמצעות הטלפון הביתי של המשיב 1 (הודעה מיום 29.12.21 עמ' 3 שורות 19-30, 46-64; אפנה גם לחקירה מיום 26.12.21 לשורה 284).

(10) גירסתו זו של משיב 2 נתמכת בהודעתה של סימה איראם, גרושתו של המשיב 1, המאשרת כי מספר הטלפון בביתו של משיב 1 הוא 02-5330789 (אפנה להודעה מיום 29.09.21 משורה 10).

(11) פלטי איכונים לטלפון הנייד של המשיב 2 מהן עולה כי בוצעו התקשרויות בין מספר הטלפון הנייד של המשיב 2 למספר הטלפון הביתי של המשיב 1 בשעות המצוינות בהודעותיו של המשיב 2.

(12) עדויותיהם של משה פסל ואסף יזדי בדבר השחתת הקבר בצירוף תמונות ההשחתה מבית הקברות בבני ברק כפי שתיאר המשיב 2.

9. עוצמת הראיות שפורטו לעיל, ביחס לאירועים מס' 1-4, משתנה מאירוע אחד למשנהו. עוצמת הראיות באשר למתואר באירוע מס' 4 אינו דומה לעוצמת הראיות שפורטו ביחס לאירוע מס' 2. אולם, לצורך השלב הדינוני הנוכחי, דומה שהתביעה עמדה בנטל המוטל עליה כלפי כל ארבעת האירועים. כידוע, בחינת הראיות בשלב זה נעשית בהתאם למבחן "אם נאמין", היינו האם הראיות עומדות במבחן ה"אם נאמין": "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המיוחס לו?" (ראו למשל; בש"פ 1230/20 פלוני נ' מ"י (2020) ובש"פ 1597/20 מ"י נ' מוחמד אבו סעב (2020)). עוד ראוי להדגיש את שכבר נקבע בדבר בש"פ 8571/20 דוד קריחלי נ' מדינת ישראל: "הלכה היא כי עת נדרש בית המשפט לבחון את קיומן של ראיות לכאורה בשלב המעצר, אין נדרש כי מכלול הראיות הקיימות יבססו את אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוחן ההוכחתי הפוטנציאלי. במסגרת זאת, בית המשפט אינו נדרש לשאלות העוסקות במהימנות עדים או במשקלן של ראיות, אלא במקרים נדירים בהם "חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת" (בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' דחלה, פ"ד נב(1) 625, 629 (1998)), או כאשר מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממש בראיות (בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון, [פורסם בנבו] פסקה 25 (31.10.2007)).". במקרה דנן, על פניו, לא זו בלבד שלא ניתן להצביע על סתירה מהותית בין גירסת המשיב 2 ליתר הראיות, אלא שמצאתי את הודעותיו של משיב 2 כמתיישבות ועולות בקנה אחד עם תלונות המתלוננים. אשר על כן, ייקשה לקבל את טענת ב"כ המשיב 1 לפיה יש להתייחס בהירות לגירסתו של המשיב 2. גירסתו המפלילה של משיב 2 נמסרה על פני הודעות רבות באופן מפורט וממצה.

10. אמנם גרסתו המפלילה של משיב 2 טעונה תוספת ראייתית מסוג "חיזוק" בהתאם להוראת סעיף 54 לפקודת הראיות ואולם נקבע כבר כי "הדבר לחיזוק" אינו חייב להיות ראיה עצמאית, ויכול הוא גם לעלות מן העדות הטעונה חיזוק. כך גם נקבע כי אין על הדבר לחיזוק להתייחס בהכרח לדברי העד בדבר זהות

הנאשם, ודי הוא כי יאשר את מהימנותו של העד בנושא הרלבנטי לביצוע העבירה (ע"פ 6147/92 מ"י נגד כהן, פסקה 13 לחוות דעתה של כב' השופטת ד' דורנר). יחד עם זאת, במקרה דנן, קיימות ראיות חיזוק ביחס לאירועים השונים. חלק מראיות החיזוק, הן אף ראיות חיצוניות מאמתות. בהקשר זה, אפנה בעיקר להקלטת השיחה בין המשיב 2 למשיב 1 ולאיוני השיחות ביחס לאירוע מס' 4.

11. אשר לטענת ב"כ המשיב כי אין לייחס למשיב 1 עבירות מכוח ביצוע בצוותא. ראשית, אני סבור שכלל דין טענה זו להתברר בהליך העיקרי. על מנת לקבוע מסמרות בשאלה מסוג זו בית המשפט יצטרך להכריע בשאלות של מהימנות ובירור העובדות והיקפן. שנית, ולגופה של טענה כי נדרשת עשית מעשה לצורך הכללתו של נאשם כמבצע בצוותא, כבר נקבע בד"נפ 1294/96 משולם ואח' נ' מדינת ישראל, כך:

"משהניע משולם את התכנית כולה, ולא הביע כל חרטה, לא חל כל שינוי במעמדו. אמת הדבר, הוא לא נכח בשעת היריות עצמן, אך נוכחותו בזירת האירוע אינה תנאי הכרחי לגיבוש מעמד של מבצע בצוותא. ביצוע בצוותא אינו מבוסס על אחדות הזמן והמקום. ביצוע בצוותא מבוסס על שליטה - פונקציונלית - מהותית על העשייה העבריינית. שליטה כזו יש לו למשולם גם כשאנו במקום, גם כשהוא במעצר" (ההדגשות שלי- ב.א.).

די בהפניה לקביעה זו, לצורך השלב הדיני הנוכחי, כדי לבסס מעמדו של המשיב 1 כמבצע בצוותא. דין האמת להיאמר, במקרה קונקרטי זה, בית משפט אינו זקוק לדברי פרשנות מרחיקי לכת לעניין סיווגו של המשיב 1 כמבצע בצוותא, שהרי המחוקק בסעיף 29(א) לחוק העונשין קבע מפורשות כי "מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר".

12. ב"כ המשיב הפנה לע"פ 2921/18 מ"י נגד אביב בצלאל (פורסם בנבו, 27.10.19), שם נדחה ערעור המדינה על זיכוי של בצלאל כמבצע בצוותא בהיעדר כל ראיה שיש בה כדי ללמד על נטילת חלק במעשי אלימות שיוחסו לקבוצת האנשים עימם הגיע לזירת העבירה, ואולם אינני סבור שעניינו של בצלאל דומה לעניינו כאן. כאן, המשיב 1 הוא הוגה הרעיון, מתכנן האירועים אשר מספק את האמצעים הנדרשים ושולט במעשיו של המשיב 2 תוך קביעה והגדרה מראש של אופן ביצוע המעשה. ברור שהמשיב 1, אינו נוכח בזירה ולא לקח חלק בחלק הפיזי של האירועים המתוארים, אלא ששליטתו בהוצאת האירועים המתוארים אל הפועל היתה מהותית.

ה. הראיות לכאורה לאירוע החמישי- תקיפה, ניסיון לתקיפת זקן וסחיטה באיומים של הרב סילמן

13) ביחס לאירוע המתואר כאירוע החמישי, חלק ב"כ המשיב 1 על עצם התרחשות האירוע. לאמיתו של דבר, גם בייחס לאירוע זה, לא יכולה להיות מחלוקת של ממש באשר להתרחשות האירוע. בהקשר זה, אפנה בקצרה להודעתו של הרב סילמן בעניין ניסיון גזירת זקנו באלול תש"פ על ידי אלמונים וכן בדבר שליחת מכתבי איומים לביתו. בהודעה מיום 05.01.21 מתאר הרב סילמן את אירוע התקיפה והניסיון לגזור את זקנו וכן מתאר כי האדם שתקף אותו "לבש מסיכת קורונה על פניו, היה נמוך באופן יחסי, וצעיר לגילו. ז"א בערך בטווח גילאים 20-40..." (אפנה לעמ' 2 שורות 102). בהודעה מיום 22.12.21 מתאר הרב סילמן כיצד יצא מביתו וראה כי הודבקה לדלתו מעטפה ובה פתק

מאיים בנוסח "ליוזא סילמן רצחתם את אחותי בחיסונים! עכשו אתם באים לרצוח את הילדים סוף קרב גואל הדם!" (אפנה לעמ' 1 שורה 5). עוד בהקשר זה, ציין הרב סילמן כי אותו פתק של "קללות וגידופים" שהוכנס למעטפה היה בדיוק באותו נוסח למכתב שהונח על קברו של הרב שטיינמן (אפנה לשורה 13). עוד עולה מהודעת הרב סילמן כי על דלת הבית הייתה גם מונחת שקית עם חוברת שמסבירה את עמדת מתנגדי החיסונים (אפנה לשורה 7).

(14) לכך יש להוסיף, את סרטוני האבטחה מיום 09.12.21 שמתעדים את הדבקת המעטפה ובתוכה מכתב האיומים על דלת ביתו של הרב סילמן.

(15) נוכח המתואר לעיל, גם במקרה זה, השאלה שנותרה במחלוקת היא שאלת מעורבותו של המשיב 1 במעשים שבוצעו כלפי הרב סילמן.

(16) באירוע החמישי מתוארים שלושה מעשים שמבססים לכאורה את העבירות המיוחסות למשיב 1. הראיה המרכזית הקושרת את המשיב 1 לאירועים המתוארים באירוע החמישי היא קלטת השיחה בין המשיב 1 למשיב 2. לאחר שהאזנתי היטב לשיחה, אני סבור שהתוכן המתועד בשיחה זו יש בו לקשור המשיב 1 להדבקת מכתב האיומים על דלת דירת הרב סילמן ועל ניסיון תקיפתו בדרך של ניסיון גזירת זקנו (האזינו וראו עמודים 5-6 לתמלות השיחות). בהקלטה נשמע המשיב 1 חושף פרטים מוכמנים, כשהוא, בין היתר, נשמע מציין את מועד ניסיון התקיפה בחודש אלול תש"פ. עם זאת, אין די ראיות הקושרות את המשיב 1 למעשה המתואר בסעיף 30 לעובדות כתב האישום - הנחת מכתב דומה למכתב שהודבק על דלת הדירה בתיבת הדואר. דומה שהמבקשת מייחסת למשיב 1 את המעשה המתואר בסעיף 30 לעובדות על בסיס הדמיון בין מכתבי האיומים. לטעמי, אין די בכך כדי לייחס למשיב 1 את המעשה. יש צורך בזיקה בין המעשה למשיב 1. הגם שרצף הראיות מבסס חשד כבד כלפי המשיב 1 גם בייחס למעשה זה, לא די בכך. הדברים אמורים במיוחד נוכח העובדה שמחומר הראיות עולה כי קיימים פעילים נוספים הפועלים ממניעים אידיאולוגיים קיצוניים, שאף הם ככל הנראה טומנים ידם בצלחת.

(17) נוכח כל האמור לעיל, בייחס לאירוע החמישי, אני סבור שקיימת תשתית ראייתית לאירוע זה, למעט המעשה המתואר בסעיף 30 לעובדות כתב האישום.

ו. ראיות לכאורה לאירוע השישי- ניסיון לקשירת קשר לרצח בנסיבות מחמירות

(18) באשר לאירוע זה, דומה שאין מחלוקת ראיתית של ממש. האירוע כולו מבוסס על הקלטת השיחה של המשיב 2 עם המשיב 1 המפלילה את המשיב 1 בניסיון לקשירת קשר לביצוע לרצח לכאורה. בהקלטה נשמע המשיב 2 מציע למשיב 1 כי יבצע את הרצח בתמורה לסך של 40,000 ₪. בהמשך ההקלטה, המשיב 1 שוקל את הצעתו ואף מציין כי הסכום אותו דרש המשיב 2 "נשמע לי..." (אפנה למסמך תמלול עמ' 1-2). עוד בהקשר זה, נשמע בהקלטה כי המשיב 1 נותן למשיב 2 את

כתובתה המדויקת של גרושתו (אפנה למסמך תמלול 10-12).

19) דו"ח השוואת קולות בעמדה מס' 347420 מול הקלטת השיחה שהתקיימה בין המשיבים מצא כי הקולות שנשמעו בעמדה ובהקלטה הינם **זהים** לקולו של המשיב 1. בהקשר זה, אוסיף כי אף המשיב 1 מזדהה כמשה איראם הן בשיחה 33 והן בהקלטה. על כן, הן הדו"ח והן ההזדהות עצמה מעידות על אמינותה של ההקלטה.

20) הודעת המשיב 2 מפלילה את המשיב 1 בניסיון לקשירת קשר לביצוע לרצח. בהקשר זה, בחקירה מיום 20.12.21 מסר המשיב 2 כי המשיב 1 שאל אותו "**האם אני מכיר משה שיכול לבצע רצח?**" (אפנה לעמ' 2 שורה 8). עוד בהקשר זה, מסר המשיב 2 בחקירה מיום 20.12.21 ומיום 02.01.21 כי לאחר שנבהל מבקשתו של המשיב 1, התייעץ עם אברהם קפלן ולאחר התייעצותו כאמור החליט המשיב 2 להקליט את המשיב 1 לצורך הפללתו בביצוע קשירת קשר (אפנה לשורות 8-21; שורות 40-47).

21) הודעת אברהם קפלן מחזקת את מהימנות הודעותיו של המשיב 2. קפלן מסר כי משיב 2 פנה אליו והתייעץ עמו באשר להפסקת הקשר עם המשיב 1.

22) נוכח נתונים אלה, אינני סבור שקיימת מחלוקת של ממש בייחס להתרחשות האירוע המתואר. אלא שטענותיו של ב"כ המשיב 1 הן שהמשיב 2 פעל כסוכן מדיח וכי המעשים המתועדים באירוע 6 אינם עולים כדי עבירה של קשירת קשר.

13. אשר לטענה שמדובר בסוכן מדיח, אף שאינני סבור כי יש ממש בטענה זו על פי הראיות הנמצאות בתיק ועל פי הנשמע בהקלטה, דין הטענה להידחות, שכן ככלל טענה מסוג זה דינה להתברר בהליך העיקרי ולא בהליך שלפניי.

14. באשר לטענה המשפטית האם המעשים המתוארים באירוע 6 עולים כדי עבירה של קשירת קשר, לצורך השלב הדיוני שבפניי, סבורני שהמעשים המתוארים באירוע מס' 6 חצו את הרף הפלילי הנדרש לביסוס עבירת קשירת הקשר. אזכיר כי לעניין ביסוסה של עבירת קשירת הקשר כל שנדרש הוא הסכם בין הקושרים לביצוע עבירה פלילית - מעשה אסור. בעניין זה נקבע בעפ 11068/08 **מדינת ישראל נ' אמיר סנקר**: "היסוד העובדתי בעבירת הקשר הוא **ב"כריתת הברית"**, בהסכמה בין שני אנשים או יותר לעשות מעשה פשע. היסוד הנפשי של העבירה הוא ההסכמה לפעול עם הצד האחר לקשר למען המטרה הפסולה והרצון שמטרתו הפסולה של הקשר תוגשם (בשן, בעמ' 151; ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 85, 114 (1981)). **מכאן, שעבירת קשירת הקשר משתכללת מרגע ההסכמה בין הצדדים לפעול למען אותה מטרה בלתי כשרה, למרות שדבר אינו נעשה עדיין על מנת לקדם מטרה זו** (פלר, עמ' 240-241; ע"פ 129/54 גולדשטיין נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד י(1) 505, 515 (1956)). **לצורך עבירת הקשר, די להוכיח רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוג מסוים, לאו**

דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר (ע"פ 330/85 דור נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 29, 33-34 (1986) - ההדגשות שלי - ב.א.).

15. בהקשר זה ראוי להדגיש את שנקבע בע"פ 461/92 זכאי נ' מדינת ישראל: **"... אין זה מנוהגם של קושרים לדקדק בפרטים כעורכי - הדיינים המנסחים חוזים ללקוחותיהם ... אכן, אין אנו מדברים בהסכם מפורט ומדוקדק, אלא בהסכמה עקרונית על הליכה - יחדיו לרע".**

16. נוכח דברי המשיב 1, כפי שהוא נשמע בהקלטה, לא יכול להיות חולק כי קיימת הסכמה עקרונית על הליכה - יחדיו לצורך ביצוע מעשה נפשע.

17. נוכח כל האמור לעיל, אני סבור שקיימת תשתית ראיתי אף בייחס לאירוע זה.

גרסת המשיב ביחס לכלל האירועים המפורטים בכתב האישום

18. המשיב נחקר מספר רב של פעמים. המשיב הכחיש כל מעורבות ביחס לאירועים בהן הוא נחשד. כמו כן, טען כי לא שלח את המשיב 2 לבצע עבירות והכחיש היכרות עם משיב 2. יחד עם זאת, יש לציין כי מהודעותיו של המשיב עולה מניע ברור לפגיעה במתלוננים השונים וזאת על רקע תפיסתו האידיאולוגית - דתית. כך למשל, כאשר המשיב נשאל **"מי זה הרב ליטמנוביץ"**, השיב **"כי הוא לא רב. הוא ערב רב כלומר יהודי מקולקל"** (אפנה לחקירה 21.12.21 שורות 91-92). בהמשך החקירה, המשיב 1 אומר מפורשות כי הוא שונא אותו. כך, גם המשיב 1 עונה ביחס לח"כ פרוש (מפנה לאותה חקירה, שורות 125-12 וכן 184). בחקירותיו האחרונות, המשיב 1 החליט לשמור על זכות השתיקה באופן חלקי ועל אף שהוטחו בפניו ראיות שיש בהן כדי לסבך אותו באירועים המפורטים בכתב האישום, המשיב 1 בחר לשתוק או למסור גרסה תמציתית לפיה **"זה לא אני"** (אפנה לחקירה מיום 04.11.21 שורות 23, 63, 72, 80, 84 ועוד).

19. נוכח כל הראיות שפורטו לעיל, ביחס למכלול כל האירועים, ובשים לב לגרסת המשיב עצמו, אני סבור שקיימת תשתית ראיתית לעבירות המיוחסות למשיב (למעט קבעתי ביחס לעובדות המפורטות בסעיף 30 לכתב האישום באירוע מס' 5).

עילות מעצר

20. באשר לעילות המעצר; העבירות המיוחסות למשיב 1, נוכח היקף המעשים, סכומי הכסף שהעביר למשיב 2 והתחכום שנלווה לביצוען לכאורה, מקימות עילת מעצר של מסוכנות. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי של המשיב 1, הכולל 2 הרשעות שהאחרונה שבהן ניתנה במאי 2021 בביצוע שתי עבירות איומים. יצוין כי

המשיב 1 התשחרר בחודש יוני 2021 וחזר לכאורה לבצע עבירות אלימות, לרבות עבירת איומים, תוך זמן קצר ביותר.

21. בנסיבות האמורות, הן בשים לב לטיב העבירות, נסיבות ביצוען והמסוכנות העולה מהן, בצירוף עברו הפלילי של המשיב 1, אני סבור שקיימת עילת מעצר של מסוכנות ברורה ומובהקת ואף ברף גבוהה.

22. תיק החקירה מוחזר למבקשת.

ניתנה היום, י"ג אדר א' תשפ"ב, 14 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.